

EXPUNERE DE MOTIVE

În România, protecția drepturilor persoanelor cu handicap este garantată prin *Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap*.

În anul 2011 Uniunea Europeană a ratificat tratatul de drept internațional intitulat *Convenția ONU privind Drepturile Persoanelor cu Dizabilități*, fiind primul tratat de drept internațional la care UE devine parte. Deși România este țară semnatară a acestui document încă din 2010, măsurile pe care țara noastră le ia în ce privește integrarea persoanelor cu dizabilități sunt implementate într-un ritm lent sau lasă loc de multe îmbunătățiri. Din nefericire, țara noastră deține tristul record al celei mai mici rate de integrare profesională a persoanelor cu dizabilități din întreaga Uniune Europeană, media la nivelul acesteia fiind de 40%.

Conform acestui tratat, statele se obligă să ia o serie de măsuri, pentru protejarea persoanelor cu handicap, precum creșterea accesibilității: *"Statele Părți vor lua măsurile adecvate pentru a asigura acestor persoane accesul, în condiții de egalitate cu ceilalți, la mediul fizic, la transport, informație și mijloace de comunicare, inclusiv la tehnologiile și sistemele informatice și de comunicații și la alte facilități și servicii deschise sau furnizate publicului, atât în zonele urbane, cât și rurale. Aceste măsuri, care includ identificarea și eliminarea obstacolelor și barierele față de accesul deplin, trebuie aplicate, printre altele la:*

(a) *Clădiri, drumuri, mijloace de transport și alte facilități interioare sau exterioare, inclusiv școli, locuințe, unități medicale și locuri de muncă;"*

De asemenea, ca stat membru, România trebuie să urmărească atingerea obiectivelor Strategiei europene 2010-2020 pentru persoanele cu handicap a Comisiei Europene. Aceasta are în centru integrarea persoanelor cu dizabilități, impunând preocuparea pentru oferirea unor condiții de egalitate în exercitarea drepturilor și eliminarea obstacolelor în viața de zi cu zi.

Mai mult, Comisia Europeană a decis impunerea accesibilității ca o condiționalitate generală pentru viitorul exercițiu financiar 2014 – 2020. Aceasta va trebui îndeplinită de toate statele membre prin instituționalizarea unor mecanisme pentru a asigura monitorizarea implementării articolului 9 al Convenției (Accesibilitate) în pregătirea și implementarea programelor operaționale.

Cu toate că România și-a asumat în fața comunității internaționale și a UE, din care este parte, aceste angajamente, societatea civilă semnalează o serie de probleme grave în ce privește creșterea accesibilității. Conform unui raport recent lansat de Institutul de Politici Publice din România(IPP): *"În România mediul public nu este încă accesibil persoanelor cu dizabilități în cea mai mare parte. Există instituții publice importante, care lucrează direct cu publicul, și totuși nu au o rampă de acces în clădire, un ascensor sau minime facilități de comunicare cu cetățenii cu dizabilități."* Și mai grav este faptul că *"Aproximativ 50% dintre municipiile mari nu au adaptat trecerile de pietoni"*.

Conform aceluiași raport, numai în anul 2013 s-au înregistrat 21 de petiții pe criteriul de dizabilitate la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, dintre care 7 au reprezentat problematici legate de dizabilități locomotorii.

Legea 448/2006 conține prevederi care ar trebui să conducă la implementarea normelor europene privind accesibilizarea mediului public. În practică, însă, aceasta nu se aproprie față de aceste standarde.

A vorbi de integrarea persoanelor cu dizabilități este total lipsit de credibilitate, atâta timp cât nu asigurăm nici măcar acele condiții minime de accesibilitate a mediului fizic, astfel încât aceste persoane să nu mai fie dependente de însoțitori. Asigurarea accesibilității cuprinde însă mai mult decât asigurarea unor rampe de acces. Într-o comunitate locală ea presupune o serie de adaptări ale mediului, cum ar fi, de exemplu: disponibilitatea semnelor în limbaj Braille și a pictogramelor, disponibilitatea interpreților autorizați ai limbajului mimico-gestual, existența unor pagini de internet accesibile persoanelor cu dizabilități vizuale și mintale, treceri de pietoni adaptate pentru persoane cu dizabilități, inclusiv marcate prin pavaj tactil, locuri de parcare special amenajate pentru persoanele cu dizabilități, stații și mijloace de transport în comun adaptate. Toate acestea presupun într-adevăr investiții consistente din partea autorităților locale.

Necesitatea accesibilizării tuturor instituțiilor, a clădirilor publice, dar și a celorlalte spații publice dintr-o comunitate, este pe departe una din nevoile care trebuie prioritizate la nivelul cheltuielilor publice. Și fac specificația că doresc ca acest program de interes național să poată fi accesat pentru toate tipurile de handicap, nu numai pentru handicapul fizic, ci și pentru persoanele cu deficiență de vedere, auz, ș.a.

Având în vedere faptul că principalul motiv invocat de reprezentanții administrației publice locale pentru lipsa accesibilizării este lipsa resurselor financiare, consider introducerea acesteia în cadrul programelor de interes național ca fiind o bună modalitate de ieșire din acest impas.

INIȚIATOR:

DEPUTAT PDL Claudia BOGHICEVICI

